

Hans Duijn
overpeinzing

Alweer 10 jaar sinds mijn afscheid als conciërge bij het Vellesan. Tegelijk met Tineke Verwoort in dienst gekomen. De eerste dag samen met Maarten Prins bestond uit het klaarmaken van de lunch voor onszelf. Ik voelde me een keukenhulpje. Het echte werk kwam al gauw op me af. Een min of meer zelfstandige positie op de Troel tussen de leerkrachten en de leerlingen in. Ik ervoer het als een scharnierfunctie. Het vertrouwen winnen van de docenten, en vooral de leerlingen. Met persoonlijke problemen kwamen ze eerder naar de conciërges dan naar hun mentoren, bleek. De minder gebekten boden we vaak even een stoel in onze beperkte ruimte, waarna ze de moed hadden verzameld om met hun problemen naar de mentor te gaan. Ik heb enorm genoten van die rol. Het niet boven maar bij ze staan. Ook de laatkomers hadden de prachtigste smoezen klaar. De meeste konden we wel, maar een enkeling, die vertelde dat haar spijkerbroek nog in de was zat kreeg van mij het voordeel van de twijfel. Ik kwam uit de muziekbusiness met veel ervaring met logistiek om de grammofoonplaten op de voordeligste en snelste manier heel Europa door te laten vervoeren. De logistieke kennis kwam van pas bij de diverse verhuizingen binnen de Vellesangebouwen. Zelfs na de beëindiging van mijn dienstverband heb ik nog hand- en spandiensten geleverd evenals wat muzikale bijdragen aan de docentenbandjes. Mijn verhouding tot het dragen van een uniform was de splijtzwam tussen de leiding en mijzelf. Het naast de leerlingen staan was mijn drijfveer en niet als geüniformeerde surveillant. We hebben deze clash keurig besproken en zijn vriendschappelijk uit elkaar gegaan. Ik houd pracht herinneringen aan de conciërgeploeg en de vrijwilligers van mijn tijd op het Vellesan.

Kom nog regelmatig oud-leerlingen tegen: "Héé meneer!".